

«Тасдиқ мекунам»

Ректори Донишгоҳи давлатии
Кӯлоб ба номи Абуабдуллоҳи
Рӯдакӣ, номзоди илмҳои педагогӣ,
дотсент Сафарзода М.В.

« 22 » марти 2026

ТАҚРИЗИ МУАССИСАИ ПЕШБАР

ба диссертатсияи Ифтихори Амонкул дар мавзуи «Чанбаҳои хунари ва вижаҳои жанрии ашъори Мастон Шералӣ» барои дарёфти дараҷаи илмӣ номзоди илмҳои филологӣ аз рӯи ихтисоси 6.2. Филология (6.2.15. Адабиёти тоҷик, равобити адабӣ)

Мутобикати мавзӯ ва муҳтавои диссертатсия ба шиносномаи ихтисоси илмӣ. Диссертатсияи унвонҷӯ Ифтихори Амонкул ба таҳқиқи ҳамаҷонибаи чанбаҳои хунари ва вижаҳои жанрии ашъори шоири маъруфи тоҷик Мастон Шералӣ ихтисос ёфтааст. Муаллиф дар доираи пажӯҳиши худ зиндагинома, марҳилаҳои ташаккули эҷодии шоирро баррасӣ карда, ба таҳлили амиқи хусусиятҳои жанри ва лирикии осори ӯ низ таваҷҷуҳи хос зоҳир менамояд. Ҳамзамон, дар рисола вижаҳои мавзӯӣ, забонӣ, сабкӣ ва бадеии ашъори Мастон Шералӣ бо таъки ба усулҳои муосири таҳқиқи адабӣ мавриди омӯзиши муфассал қарор гирифта, масоили марбут ба сохтори шеър, аз ҷумла вазн, қофия ва радиф, ба таври илмӣ таҳлил шудаанд.

Муҳтавои диссертатсия ба таври комил ба доираи масъалаҳо ва самтҳои таҳқиқӣ, ки дар шиносномаи ихтисоси илмӣ 6.2. Филология (6.2.15. Адабиёти тоҷик, равобити адабӣ) пешбинӣ гардидаанд, мутобикат мекунад.

Мубрамии мавзӯи таҳқиқ. Дар адабиёти муосири тоҷик Мастон Шералӣ ҳамчун яке аз адибони барҷаста ва соҳибсабк шинохта мешавад, ки бо эҷодиёти ғанӣ ва пурмуҳтавои худ дар ғановати маънавӣ ва рушди каломи бадеӣ саҳми назаррас гузоштааст. Ашъори ӯ дар тарғиби ҳисси ватандӯстӣ, худшиносии миллӣ ва ташаккули шахсияти комил нақши муҳим дошта, хонандаро ба андешаи созанда ва руҳияи миллӣ раҳнамоӣ мекунад.

Бо вучуди таваҷҷуҳи муҳаққиқон ва ноқидон ба паҳлуҳои ҷудогонаи зиндагӣ ва осори Мастон Шералӣ ва арзёбии мусбати дастовардҳои адабии ӯ, то имрӯз таҳқиқи фарогир, ки тамоми чанбаҳои хунари ва жанрии ашъори шоирро дар бар гирад, ба анҷом нарасидааст. Аз ин рӯ, анҷоми чунин як пажӯҳиши ҷомеъ ва амиқ дар ин самт зарур ва саривақтӣ

буда, аҳаммияти илмиву амалии мавзуи диссертатсиониро тақвият мебахшад.

Дарачаи асосноккунии гузоришҳои илмӣ, хулосаю пешниҳод, ки дар диссертатсия оварда шудаанд. Кори диссертатсионӣ бо риояи талабот ва меъёрҳои муосири таҳқиқоти илмӣ таҳия гардида, дорои сохтори мантиқӣ ва низоми дақиқи баррасии масъалаҳо мебошад. Муаллиф аз масъалагузории мушаххас оғоз намуда, чараёни таҳқиқро бо истифода аз усулҳои мувофиқи илмӣ ба роҳ монда, роҳҳои ҳалли масъалаҳои матраҳшударо пайгирона таҳлил кардааст. Хулоса ва натиҷагирҳои пешниҳодшуда дорои пайдарҳамии мантиқӣ мебошанд. Пешниҳодҳо ва хулосаҳои диссертант бо далелҳои муътамад тақвият ёфта, сатҳи баланди эътимоднокиро доро мебошанд. Ҳамчунин, мақолаҳои илмӣ ба нашр расонидаи муаллиф мазмун ва муҳтавои асосии кори диссертатсиониро инъикос намуда, бо натиҷаҳои дар рисола бадастомада ҳамоҳангии комил доранд. Дар маҷмӯъ, натиҷаҳо ва хулосаҳои пешниҳодшуда ба талаботи таҳияи қорҳои диссертатсионии илмӣ ҷавобгӯ буда, арзиши назариявӣ ва амалии худро собит менамоянд.

Навгони илмӣ таҳқиқ ва саҳеҳии натиҷаҳои гирифташуда. Таҳқиқоти мазкур аз ҷиҳати интиҳоб ва баррасии мавзӯ дорои навгони илмӣ буда, дар он бори нахуст ашъори Мастон Шералӣ аз дидгоҳи ҷанбаҳои ҳунарий ва вижагиҳои жанрий ба таври мукамал ва фарогир мавриди таҳқиқ қарор гирифтааст. Муаллиф бо таъя ба нигоҳи тоза ва равишҳои муосири адабиётшиносӣ тавонистааст, паҳлуҳои камомӯхташудаи эҷодиёти шоирро ошкор намояд ва онҳоро дар заминаи таҳлили илмӣ баррасӣ кунад.

Саҳеҳӣ ва эътимоднокӣ натиҷаҳои бадастомада аз он бармеояд, ки онҳо бар пояи таҳлили муфасссал, муқоисаи манбаъҳо ва истифодаи усулҳои эътирофшудаи таҳқиқ шакл гирифтаанд. Аҳаммияти ин пажӯҳиш ҳамчунин, дар он зоҳир мегардад, ки он ба хонандагон ва муҳаққиқон имкони шинохти амиқтари шахсият ва мероси адабии Мастон Шералӣро фароҳам оварда, барои дарки дурусти вижагиҳои ҳунарии ашъори ӯ заминаи мусоид муҳайё месозад.

Аҳаммияти илмӣ, амалӣ, иқтисодӣ ва иҷтимоии натиҷаҳои диссертатсия. Натиҷаҳои таҳқиқоти анҷомдода дорои аҳаммияти назарраси илмӣ буда, барои густариши пажӯҳишҳои адабиётшиносӣ, махсусан дар самти омӯзиши шеърӣ муосири тоҷик, заминаи бозэтимод фароҳам меоранд. Дар асоси баррасӣ ва таҳлили пешниҳодшуда, муҳаққиқон ва ҳаводорони адабиёт метавонанд, ба ҷанбаҳои гуногуни зиндагӣ ва эҷодиёти Мастон Шералӣ ошно гардида, равандҳои ташаккул

ва рушди шеърӣ муосирро дар заминаи навоарӣ ва ҷустуҷӯҳои ҳунарии шоир амиқтар дарк намоянд.

Аҳаммияти амалии диссертатсия дар он зоҳир мегардад, ки мавод ва ҳулосаҳои бадастомада метавонанд, дар таълифи китобҳои дарсӣ аз таърихи адабиёти тоҷик, таҳияи дастурҳо ва васоити таълимӣ аз назарияи адабиёт, инчунин дар омода намудани мақолаҳо, гузоришҳо ва корҳои илмӣ-методӣ васеъ истифода шаванд. Аз ҷиҳати иҷтимоӣ, натиҷаҳои таҳқиқот дар тарғибу таҳкими арзишҳои миллӣ, худшиносӣ ва эҳсоси ватандӯстӣ аҳаммияти муҳим доранд, зеро осори Мастон Шералӣ маҳз чунин мафҳумҳоро фарогир аст.

Диссертант дар раванди таҳқиқ барои худ ҳадаф ва вазифаҳои мушаххас муайян намуда, **нуктаҳои асосии ба ҳимоя пешниҳодшавандаро** ба таври дақиқ дар чор банд ҷамъбаст кардааст. Ин нуктаҳо муҳтавои бобу фаслҳои рисоларо фаро гирифта, ба масъалаҳои муҳимми илмӣ, аз ҷумла таҳқиқи зиндагинома ва осори адабии Мастон Шералӣ, баррасии ҷанбаҳои лирикӣ, муайян намудани ҷойгоҳи мавзӯҳои ватан ва модар, таҳлили хусусиятҳои жанрӣ ва воситаҳои бадеӣ, нақши жанрҳои суннатӣ ва шаклҳои нави шеърӣ, инчунин омӯзиши вижагиҳои шаклию бадеияти ашъори шоир равона гардидаанд.

Дарачаи эътимоднокии натиҷаҳои таҳқиқ, дурустӣ ва асоснокии натиҷаҳои таҳқиқ. Эътимоднокиӣ ва саҳеҳии натиҷаҳои таҳқиқоти анҷомдода дар заминаи истифодаи ҳадафмандонаи осори назариявӣ ва дастовардҳои муҳаққиқони шинохтаи соҳаи адабиётшиносӣ таъмин гардидааст. Муаллиф дар раванди пажӯҳиш ба сарчашмаҳои муътамад така намуда, усулҳои мувофиқ ва санҷидашудаи таҳқиқро дуруст интихоб ва татбиқ кардааст. Ҳаҷми маводди гирдовардашуда, тарзи коркарди он ва теъдоди интишороти илмӣ ба талаботи муқарраргардида барои дарёфти дараҷаи илмии номзади илм пурра мутобиқат менамоянд. Таҳлили ҳамаҷонибаи манбаъҳо ва баррасии амиқи масъалаҳо ба диссертант имкон фароҳам овардааст, ки ҳулосаҳои асоснок ва боэътимод пешниҳод намояд ва ҳамзамон, дурнамои таҳқиқи паҳлуҳои дигари фаъолияти эҷодии Мастон Шералиро муайян созад.

Саҳми шахсии довталаби дарёфти дараҷаи илмӣ дар таҳқиқ. Саҳми шахсии диссертант, пеш аз ҳама, дар таҳқиқи фарогири ҷанбаҳои ҳунарий ва вижагиҳои жанрии ашъори Мастон Шералӣ зоҳир мегардад. Муаллиф бо истифода аз сарчашмаҳои гуногун ва таҳлили мустақили илмӣ тавонистааст, паҳлуҳои муҳимми эҷодӣи шоирро мавриди омӯзиши амиқ қарор диҳад. Гузоришҳо ва маърузаҳои илмии диссертант дар семинару конференсияҳои илмӣ, инчунин мақолаҳои ба нашр расонидаи

ӯ, саҳми мустақилона ва фаъоли муаллифро дар пешбурди ин самти таҳқиқот собит менамоянд.

Нашри натиҷаҳои таҳқиқ дар маҷаллаҳои тақризшавандаи илмӣ. Муҳтавои асосии диссертатсия дар як қатор мақолаҳои илмӣ муаллиф инъикос ёфтааст. Аз ҷумла, 10 мақолаи илмӣ ба таърифи расида, 6-тои онҳо дар маҷаллаҳои тақризшавандаи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон нашр шудаанд. Ин мақолаҳо бевосита ба масъалаҳои асосии дар диссертатсия баррасишаванда бахшида шуда, натиҷаҳои муҳими таҳқиқро инъикос меkunанд.

Арзёбии мазмуни диссертатсия ва дараҷаи ба итмом расидани он. **Сохтор ва ҳаҷми диссертатсия.** Диссертатсия аз муқаддима, тавсифи умумии таҳқиқ, чор боб, чордаҳ фасл ва панҷ зерфасл, хулоса, тавсияҳо оид ба истифодаи амалии натиҷаҳо, инчунин рӯйхати адабиёт ва интишорот иборат мебошад. Сохтор ва ҳаҷми рисола ба талаботи муқарраргардидаи қорҳои илмӣ пурра ҷавобгӯ буда, дар бобу фаслҳо усули муназзами таҳқиқ, истифодаи истинодҳои бозғатимод, муҳокимаҳои илмӣ асоснок ва хулосаҳои дақиқ ба таври равшан инъикос ёфтааст.

Муқаддимаи диссертатсия бо риояи пурраи талаботи амалкунандаи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон таҳия гардида, ҳамаи зербаҳшҳои зарурӣ дар он ба таври зарурӣ инъикос ёфтаанд. Муаллиф ҳангоми тартиб додани ин қисмат ба меъёрҳои муқарраргардидаи «Тартиби барасмиятдории диссертатсия ва автореферати диссертатсия» таъия намуда, сохтори онро ба талаботи расмӣ мутобиқ гардонидаст.

Боби аввали диссертатсия «**Ҷойгоҳи Мастон Шералӣ дар адабиёти солҳои 60-80-уми садаи XX**» ном дошта, ба таври муназзам ва илмӣ ба таҳқиқи заминаҳои таърихӣ адабии фаъолияти Мастон Шералӣ бахшида шудааст. Муаллиф, пеш аз ҳама, фазои адабии солҳои 60-80-уми асри XX-ро ҳамчун марҳилаи муҳими таҳаввулоти адабиёти тоҷик баррасӣ намуда, бо далелҳои муътамад нишон медиҳад, ки ин давра замони гузариш аз қолабҳои сиёсӣ ба худшиносии миллӣ ва навгарии эҷодӣ будааст. Ин равиш имконият додааст, ки ҷойгоҳи шоир дар заминаи равандҳои умумии адабӣ дуруст муайян гардад.

Дар идомаи боб, зиндагиномаи Мастон Шералӣ бо тафсилоти кофӣ таҳлил шудааст. Муаллиф бо истифода аз сарчашмаҳои гуногун, муҳити иҷтимоӣ, тарбиявӣ ва фарҳангии ташаккули шахсияти шоирро баррасӣ намуда, нишон медиҳад, ки омили муҳити хонаводагӣ ва таъсири анъанаҳои миллӣ дар ташаккули завоқи адабии ӯ нақши ҳалкунанда доштааст.

Чанбаи муҳимми дигари боб баррасии мероси адабии шоир мебошад, ки дар он диссертант ба таври умумӣ доираи эҷодиёти Мастон Шералиро муайян намуда, гуногунсамтии онро нишон медиҳад. Тавре диссертант иброз намудааст: «фаъолияти эҷодии Мастон Шералӣ пурбору сермахсул арзёбӣ мегардад. Вай як қисми онро ба шеърӯ шоирӣ, қисми дигарашро ба тарҷумонӣ ва қисми боқимондари ба драматургия ва публитсистика бахшидааст. Мастон Шералӣ дар ҳамаи самтҳои фаъолияти худ муваффақ бошад ҳам, шоирӣ бештар аз ҳамаи онҳо муваффақияти ӯро таъмин кардааст» (дисс., сах. 35).

Боби дуюм «**Мавқеи жанрҳои адабӣ дар эҷодиёти Мастон Шералӣ**» ном гирифтааст. Боби мазкур ба таҳқиқи вижагиҳои жанрии ашъори Мастон Шералӣ бахшида шуда, диссертант бо равиши муайян жанрҳои асосии эҷодиёти шоирро мавриди таҳлил қарор дода, гуногуншаклии онҳоро ҳамчун нишонаи камолоти ҳунарии ӯ арзёбӣ менамояд.

Дар таҳлили жанрҳои суннатӣ, аз қабili ғазал, рубой ва дубайтӣ, муаллиф ба хусусиятҳои шаклӣ ва мазмунӣ диққати махсус додааст. Бо овардани намунаҳо нишон дода мешавад, ки Мастон Шералӣ дар доираи ин жанрҳо ҳам пайрави анъана ва ҳам шоири наовар мебошад. Ӯ тавонистааст, мазмунҳои муосирро дар қолабҳои классикӣ бо маҳорати баланд ҷой диҳад. Муаллиф бо далелҳои муътамад нишон медиҳад, ки шоир дар жанрҳои нав, аз ҷумла ҷаҳорпора ва шеъри озод низ таҷрибаҳои ҷолиб ҳосил намуда, ба рушди шеъри муосир саҳми назаррас гузоштааст. Ба андешаи диссертант, «Мастон Шералӣ шеъри озоди худро дар баробари дигар навъҳои шеърӣ, бахусус шеъри суннатии хеш ҳаммаром офаридааст ва бартарият дар он аст, ки кори тасвирро дар ашъори бо ном «озод»-аш бештар тақвият додааст, ки ҳам мавзӯ ва ҳам мазмуни онро ғановати маънавӣ ва тасвирии бештар ато кардааст» (дисс., сах. 66). Дар маҷмӯъ, боби дуюм бо таҳлили амиқи жанршиносӣ ва ҳулосаҳои илмӣ дақиқ фарқ мекунад. Дар он арзёбӣ мегардад, ки ашъори Мастон Шералӣ гуногунжанр ва дорои ҷаҳонбинии васеи адабӣ буда, шоир дар рушди шаклҳои шеърии тоҷик нақши муҳим бозидааст.

Боби сеюм «**Вижагиҳои мавзӯӣ ва бадеии ашъори Мастон Шералӣ**» ном гирифта, ба таҳлили мавзӯҳо ва ҷанбаҳои бадеии ашъори шоир бахшида шудааст. Диссертант бо равиши таҳлилӣ доираи мавзуии эҷодиёти шоирро муайян намуда, равшан менамояд, ки он фарогири масъалаҳои муҳимми инсонӣ, иҷтимоӣ ва миллӣ мебошад. Мавзӯи ишқ дар эҷодиёти шоир ҳамчун яке аз меҳварҳои асосӣ баррасӣ гардида, бо мисолҳои мушаххас тавсиф шудааст. Муаллиф нишон медиҳад, ки ишқ дар ашъори Мастон Шералӣ танҳо эҳсоси шахсӣ набуда, балки дорои мазмуни фалсафӣ ва инсонгароёна мебошад. Дар идома, хусусиятҳои

забонӣ ва сабкии ашъори шоир бо диққати махсус таҳлил шудаанд. Муаллиф равшан намудааст, ки содагии баён, равонии забон ва истифодаи унсурҳои миллӣ аз вижагиҳои асосии сабки шоир мебошанд. Ин чанбаҳо бо таҳлили воситаҳои бадеӣ, аз ҷумла ташбеҳ, истиора ва ғ. мукаммал гардидаанд.

Боби ҷамъбастии диссертатсия, боби чорум ба масъалаҳои шаклӣ ва мусиқии шеър алоқаманд буда, **«Вазн, қофия ва радиф дар ашъори Мастон Шералӣ»** ном гирифтааст. Муаллиф бо истифода аз усулҳои назариявӣ ва таҳлилӣ низоми вазнии ашъори шоирро баррасӣ намуда, мушаххас менамояд, ки ӯ дар истифодаи авзони арузӣ маҳорати баланд доштааст. Диссертант ишора намудааст, ки Мастон Шералӣ «дар истифодаи вазн... ашъори бе сакта, равону хушоҳангашро манзур намудааст» (дисс., сах. 132). Дар баррасии қофия, муаллиф ба гуногуннавиҳои он дар ашъори шоир диққат дода, равшан намудааст, ки ӯ ҳам дар ашъори суннатиаш ва ҳам дар ашъори мудернаш қофия ва назокатҳои хунарии онро ба ваҷҳи хуб истифода кардааст.

Умуман, аз баррасии бобу фаслҳои диссертатсия бармеояд, ки унвонҷӯ Ифтихори Амонкул тавонистааст, шахсият ва эҷодиёти Мастон Шералиро дар заминаи равандҳои адабии давр ба таври ҷамаҷониба баррасӣ намояд.

Хулосаи умумии диссертатсия дар 11 банд таҳия гардида, фарогири муҳимтарин натиҷа ва бардоштҳои илмӣ муаллиф мебошад. Ҳар як банд бо иттиҳод ба мақолаҳо ва таълифоти диссертант мустаҳкам гардида, аз муҳтавои фаслу бобҳои рисола маншаъ мегирад.

Дар маҷмӯъ, диссертатсияи Ифтихори Амонкул ба талаботи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ҷавобгӯ буда, таҳассуси илмӣ диссертант ба ихтисоси дархостшавандаи номзади илмҳои филологӣ аз рӯйи ихтисоси 6.2. Филология (6.2.15. Адабиёти тоҷик, равобити адабӣ) пурра мувофиқат менамояд.

Эродҳо ва ҳолатҳои баҳсталаб доир ба диссертатсия. Бо вучуди он ки диссертатсияи мавриди тақриз дорои дастовардҳои назарраси илмӣ, таҳлилҳои мундариҷавӣ амиқ ва хулосаҳои қобили таваҷҷуҳ мебошад, дар он бархе норасоиҳо низ ба назар мерасанд, ки ишора ба онҳо метавонад, барои такмили минбаъдаи таҳқиқ мусоидат намояд:

1. Ба назари мо, агар сохтори диссертатсия бо роҳи муттаҳид намудани баъзе фаслҳои бобҳои дуюм, сеюм ва чорум таҷдиди назар мешуд ва рисола дар қолаби се боб таҳия мегардид, мувофиқтар ба назар мерасид. Дар ин сурат, метавон боби дуюмро ба баррасии хусусиятҳои жанрӣ ва мавзӯии ашъор ва боби сеюмро ба таҳлили чанбаҳои хунарий ва бадеӣ ихтисос дод.

2. Дар бахши марбут ба дараҷаи омӯзиши мавзӯ, андешаҳои муҳаққиқон бештар ба таври пайдарҳам зикр гардидаанд, аммо мавқеи интиқодӣ ва бардошти мустақили диссертант камтар эҳсос мешавад.

3. Гарчанде фасли аввали боби якум ба вазъи адабиёти солҳои 60-80-уми асри XX бахшида шудааст, дар ҷараёни таҳлил бештар ба ашъори Мастон Шералӣ таъя шудааст. Бештар мебуд, ки барои фарогирии бештари мавзӯ намунаҳо ва баррасии васеътар аз адабиёти давр низ пешниҳод мегардид.

4. Ба андешаи мо, фасле, ки ба тавсифи мавзӯҳои Ватан ва Модар бахшида шудааст, агар дар доираи фасли қаблӣ муттаҳид мегардид, аз лиҳози сохторӣ мувофиқтар мебуд.

5. Дар бахши марбут ба хусусиятҳои забони ашъори шоир муаллиф тавонистааст бархе вижагӣҳоро нишон диҳад, аммо таҳлили муфасссалтари масъалаҳое чун содагӣ ё мураккабии забон, истифодаи воҳидҳои гуфтугӯӣ ё китобӣ ва шарҳи онҳо бо мисолҳои мушаххас метавонист сатҳи илмӣ таҳқиқро боз ҳам боло барад.

6. Дар баъзе саҳифаҳои диссертатсия ва автореферат ғалатҳои имлоӣ, китобатӣ ва техникӣ ба назар мерасанд (саҳ. 8, 9, 12, 26, 31, 36, 48, 50, 57, 90 ва ғ.), ки ислоҳи онҳо барои риояи меъёрҳои забонӣ ва баланд бардоштани сифати умумии кор муҳим аст.

Дар маҷмӯъ, эродҳои зикршуда хусусияти ислоҳпазирӣ дошта, бештар ҷанбаи тавсиявӣ доранд ва арзиши илмӣ ва аҳаммияти таҳқиқоти анҷомдодаро коҳиш намедиханд.

Автореферат ва мақолаҳои илмие, ки диссертант вобаста ба мавзӯи таҳқиқ ба нашр расонидааст, муҳтавои асосии диссертатсияро ба таври пурра ва возеҳ инъикос менамоянд. Дар онҳо масъалаҳои асосии баррасишуда, натиҷаҳои муҳимми илмӣ ва хулосаҳои асосии рисола ба таври мухтасар, вале дақиқ пешниҳод гардидаанд, ки ин аз ҳамоҳангии комили онҳо бо матни диссертатсия шаҳодат медиҳад. Ҳамчунин, мавзӯи интиҳобнамудаи диссертант ба доираи масъалаҳо ва самтҳои таҳқиқие, ки дар шиносномаи ихтисоси илмӣ 6.2. Филология (6.2.15. Адабиёти тоҷик, равобити адабӣ) муайян гардидаанд, пурра мутобиқат дошта, аҳаммияти назариявӣ ва амалии ҳудро дар ин замина собит менамояд.

Хулосаи умумӣ оид ба диссертатсия. Хулоса, диссертатсияи Ифтихори Амонкул дар мавзӯи «Ҷанбаҳои ҳунари ва вижагӣҳои жанрии ашъори Мастон Шералӣ» ба талаботи бандҳои 31, 33, 34, 35-и Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30 июни соли 2021, таҳти №267 тасдиқ шудааст, ҷавобгӯ буда, муаллиф сазовори дарёфти дараҷаи илмӣ номзади илмҳои филологӣ аз рӯйи

ихтисоси 6.2. Филология (6.2.15. Адабиёти тоҷик, равобити адабӣ) мебошад.

Тақризи муассисаи пешбар дар асоси муқаррароти бандҳои 76-79 ва 81-и Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30.06.2021, №267 тасдиқ гардидааст, таҳия ва пешниҳод шудааст.

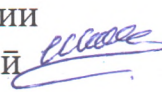
Тақриз аз ҷониби номзади илмҳои филологӣ, и.в. дотсенти кафедраи адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ Холиқова Зайналбӣ Кенчаевна омода гардидааст.

Тақриз дар ҷаласаи кафедраи адабиёти тоҷик муҳокима ва тасдиқ карда шудааст (протоколи №8 аз 26 марти соли 2026).

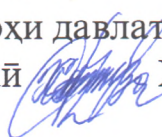
Дар ҷаласаи кафедра иштирок доштанд: 11 – нафар.

Натиҷаи овоздиҳӣ: тарафдор 11 – нафар, зид – нест, бетараф – нест.

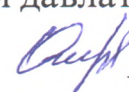
Раиси ҷаласа:

Доктори фалсафа (PhD), аз рӯи ихтисоси филология, и.в. дотсент, мудири кафедраи адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ Шамшоди Ҷамшед

Эксперт:

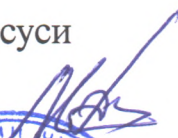
Номзади илмҳои филологӣ, и.в. дотсенти кафедраи адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ Холиқова Зайналбӣ Кенчаевна

Котиби илмӣ ҷаласа:

Номзади илмҳои филологӣ, и.в. дотсенти кафедраи адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ Одинаева Гулбону Мадалиевна

Имзоҳои Ҷ. Шамшод, З.К. Холиқова ва Г.М. Одинаеваро тасдиқ мекунам:

Сардори раёсати кадрҳо ва корҳои махсуси ДДК ба номи Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ

 Давлатов Миралӣ Абдусаматович

Суроғи муассисаи пешбар:

735360, Ҷумҳурии Тоҷикистон, шаҳри Кӯлоб, кӯчаи С. Сафаров, 6.

Тел.: +992 (3322) 2-35-06;

Е-mail: info@kgu.tj; Сомонаи расмӣ: www.kgu.tj

«28» марти соли 2026.

